

ΗΧΩ ΤΩΝ ΙΠΠΟΔΡΟΜΙΩΝ

Panem et circenses! Αυτό εἶνε πλέον τὸ οἰκόσημον τῶν Ἀθηναίων μας ὡς πόλεως. Αἱ Ἀθηναῖοι μὲ τὴν ζέστην των καὶ τὴν σκόνην των, μὲ τοὺς χιλίους συλλόγους, μὲ τὸν ἀνηλεῆ ἥλιον, μὲ τὴν πλατείαν τοῦ Συντάγματος, μὲ τὰ ἀναιδῶς χαίνοντα εἰς πᾶσαν γωνίαν οὐρητήρια, μὲ τὸν κῆπον τοῦ κλαυθμῶνος, μὲ τὰς ἀναριθμήτους ἐταίρας καὶ ἐφημερίδας, μὲ Δημαρχίαν καὶ Νομαρχίας σκιάς, μὲ Παπαμιχαλοπούλους καὶ Λομβάρδους πάντοτε ὑπουργοὺς τῶν ἐσωτερικῶν, βεβαίως δὲν ἠδύναντο νὰ καταλεχθῶσι μεταξὺ τῶν διασκεδαστικῶν πόλεων. Ἀλλὰ θαυμάσατε πόσον ἀπὸ ὀλίγου καιροῦ εἰς τὸ πείσμα τῆς πρωταπριλιάτικης ἀπογραφῆς τοῦ κ. Καζάζη ἤρχισαν νὰ ἐπιδεικνύουν τρόπους μεγαλοπόλεως, ὅπως μικρὰ ὑπηρετήρια ὑποκρίνεται τὸ ὕψος μεγάλης κυρίας! Ἄν ἔχουν οἱ Παρίσιοι τὸ bois du Boulogne, ἢ Βιέννη τὸ Πράτερ, ἢ Φλωρεντία τὰς Κασσίνας, ἔχουν καὶ αἱ Ἀθηναῖοι τὰ Πατήσια καὶ τοὺς Στύλους. Ἄν καταβαίνουν οἱ Παρισιοὶ εἰς Νίκαιαν, ροβολουῦμεν καὶ ἡμεῖς εἰς Φάληρον. Ἄν ἐορτάζουν οἱ Γάλλοι τὴν 14 Ἰουλίου, χαλοῦμεν καὶ ἡμεῖς τὸν κόσμον τὴν 25 Μαρτίου. Ἄν ἔχουν ἐκεῖνοι μουσεῖα, θεάματα, πανοράματα, ἐκθέσεις, ἔχομεν καὶ ἐδῶ —μετρήσατε— τὸ ἀνατομικὸν μουσεῖον τοῦ Σιμόν, τὰ θηλυκὰ πρόσωπα τοῦ ἰταλικοῦ θιάσου, τὸν παλιῆτασον τοῦ Δερσέν, τὴν χανοῦμισσαν καὶ τὸν δερβίσην τοῦ «Ποσειδῶνος». Ἄν ἔχουν αὐτοὶ κατ' ἔτος ἵπποδρομίας εἰς τὸ Σαντιλλῶ ἢ τὸ Λουσαν, ἀπεκτίσαμεν καὶ ἡμεῖς τὰς φαληρικὰς τῆς Ἰπτικῆς Ἐταιρίας. Μὲ ὀλίγα ἐκὼμῃ ὁ μόνος προσοδοφόρος φόρος, ὁ δυνάμενος νὰ φέρῃ τὸ ἰσοζύγιον, θὰ εἶνε ὁ ἐπὶ τῶν διασκεδάσεων.

Ἡ γελόεσσα, ἡ μαγευτικὴ, ἡ δροσερὰ Φαληρικὴ ἀκτὴ, ἡ ὁποία μὲ τὰ ἀνωτέρω ἰδικά μου ἔχει ἀκούσει ἕως τώρα περισσότερα ἀπὸ τὰ κύματά της ποιητικὰ ἐπίθετα, λάμπει ὅλη ὡς ἡ κεφαλὴ τοῦ κ. Στεφανίδου. Αἱ ἀμαξοστοιχίαι καταφθάνουσιν εἰς αὐτὴν τρέχουσαι ταχύτερον τῆς γλώσσης τοῦ κ. Πλατούτσα ὅπως κομίσωσι τοὺς θεατάς.

Ἡ σκηνογραφία εἶνε ὄντως ωραία. Ἡ θάλασσα ἀπλοῦται γαληνιαία ὡς κ. Σταμούλης, τὸν ὁποῖον ἀνακαλύπτω ρεμβάζοντα παρὰ τὴν ὄχθην. Μακρὰν πρὸς τὸ μέρος τῶν Ἀθηναίων φαίνονται ὀρθοῦμενοι ὁ Ὑμητὸς καὶ ὁ Παρασκευαΐδης. Ἐπὶ τῆς ἐξέδρας διακρίνεται ἀλλόκοτος μάζα κεφαλῶν, χειρῶν, ποδῶν, διόπτρων, κινουμένων, ἐνρουμένων, συμπλεκομένων ἀκατανοήτως. Ὑπεράνω ὅμως ὄλων αὐτῶν ὑφούνται τὰ φωκὸλα τοῦ κ. Τρικούπη, τοῦ ὁποῖου τὸ βλέμμα παρακολουθεῖ μετ' ἐνδιαφέροντος τοὺς τρέχοντας ἵππους. Περιῶν δὲ τὸ ὄμμα ἀπὸ τῶν εὐγενῶν τετραπόδων, τὰ ὁποῖα μὲ ἀτενῆς τὸ βλέμμα, τεταμένους τοὺς μηρούς καὶ ὑπερψάνως ὀρθοῦντα τὸν λαιμὸν τρέχουν, τρέχουν, τρέχουν, ἀλλὰ μετὰ μικρὸν ἀνακόπτονται, ἀλλὰ ἐξέρχονται τῆς γραμμῆς καὶ μόνος σχεδὸν ὁ Τοριτσέλλης φθάνει εἰς τὸ στάδιον, εἰς τὸν πρωτοπόρον μας, ὅστις τὰ παρατηρεῖ ἐπίσης ἀτενῶς καὶ μὲ ὑψωμένον τὸν τράχηλον, ἐλλογιζόμενος ἀκούσιως τοὺς ἀγῶνας αὐτοῦ ἐν τῷ κοινοβουλευτικῷ ἵπποδρομικῷ. Ὡς

ὁ Τοριτσέλλης, ἤρξατο καὶ αὐτὸς τρέχων ἄνευ πολλῶν ἐλπίδων ἐπιτυχίας, ἀλλὰ βαθμηδὸν ἄλλοι ἵπποι ἀπεκλείσθησαν ἄλλοι ἀπεσῶρθησαν τῆς πάλης, ἄλλων περιεπλάκησαν οἱ πόδες εἰς τὰ ἐκατέρωθεν τῆς ὁδοῦ σχοινία καὶ οὕτω κατώρθωσε μόνος ἐλλείψει ἀντιπάλων νὰ φθάσῃ εἰς τὸ τέρμα.

Τὴν δὲ κοινοβουλευτικὴν παρομοίωσιν καθιστᾷ πλήρη ἡ τῆ στιγμὴ ταύτη ἀκριβῶς τελουμένη ἀμοιβαία ξυλοκόπησις δύο ἐκ τῶν τζόκευ, οἵτινες τυχόντες παραπλευρῶς ἀλληλοδέρονται ὡς ἀντιφρονούντες βουλευταὶ τῆς ἐλληνικῆς βουλῆς, οἱ ὅποιοι συναντῶνται ἐπὶ τοῦ βήματος.

Ἡ σκηνὴ εἶνε πράγματι ὀμηρικὴ.

Οἱ ἵπποι ὀργανακτῆσαντες διὰ τὰ ἐπὶ τῆς ράχεώς των, ἢ μᾶλλον ἐπὶ τῆς ράχεως τῶν ἀναβατῶν των, τελούμενα ἀφηνιάζουν. Τὸ παραδείγμα τῶν ἀκολουθεῖ καὶ μία κυρία, ἡ ὁποία μετὰ θλίψεως εἶδεν ἀποχωροῦν τοῦ ἀγῶνος τὸ ἀγαπητὸν της ζῶον. Καὶ ὁ δρόμος τελειώνει.

Ἐπακολουθεῖ τρίτος, τέταρτος, πέμπτος δρόμος. Ἀλλὰ ἐγὼ δὲν βλέπω οὔτε ἀκούω τίποτε πλέον. Δὲν βλέπω πλέον οὔτε τὸν κ. Κασιμάτην ἐπὶ τῆς ἀμάξης του παραδίδοντα εἰς τὴν οἰκογενεῖάν του μάθημα περὶ τῶν ἵπποδρομιῶν ἐν Ἀμερικῇ, οὔτε τὸν κ. Μουὺ εἰς ἄγοντα τοὺς κλήρους τῶν στοιχημάτων, οὔτε τὴν ζωηρὰν κυρίαν ἣτις φιλεῖ γλυκύτατα τὸν καθίδρον τράχηλον νικήσαντος ἵππου. Δὲν ἀκούω οὔτε τὸν χρεμετισμὸν τοῦ εὐτυχοῦς ζῶου, οὔτε τὰ ἀκατανόητα ἐλληνογαλλικὰ μερικῶν Commenceux, οὔτε τὰς τὰς φωνὰς μιᾶς γαλλίδος institutrice, ἡ ὁποία κάμνει αὐτὴ μὴν περισσότερον θόρυβον ἐν τῇ ἐξέδρα, παρὰ αἱ τέσσαρες ὁμοῦ φορβάδες αἱ τρέχουσαι ἐν τῷ σταδίῳ. Ὁ κωνιορτὸς μὲ ἠράνισεν, ἡ δίψα μὲ ἀπετελείωσεν, ὁ ἥλιος μὲ τύφλωσεν. Ἀλλὰ περισσότερον τοῦ ἡλίου τὰ κόκκινα μιᾶς κυρίας ἐπὶ τῆς ἐξέδρας καὶ οἱ δύο ἥλιοι μιᾶς ἀμαζόνος ἐν τῷ πεδίῳ σκέπτομαι ἂν ἤρξατο πρὸς ἐμὲ καὶ ἐγὼ ἔτρεχα πρὸς τὰ ἐκεῖ πόσον γρήγορα θὰ ἐφθάναμεν εἰς τὸ τέρμα. Ἡ σκέψις αὕτη μὲ θερμαίνει τόσο ὥστε ζητῶ νὰ δροσισθῶ μὲ κανὲν ποτήριον ζύθου εἰς τινὰ τῶν παρακτίων παραγκῶν. Ἀλλὰ καὶ ὁ ζύθος εἶνε θερμὸς καὶ νομίζεις ὅτι τὸ ποτήριόν σου ἐγερμίσθη ἀπὸ τὸν ἰδρωτὰ κανενὸς ἵππου. Βλασφημιῶν σπεύδω ὡς καθυστερήσας ἀγωνιστῆς τῶν ἵπποδρομιῶν νὰ προσφάσω τὸ ἀναχωροῦν τραῖνον διὰ νὰνέλθω εἰς τὰς Ἀθήνας...

— Καὶ τί ἰδέαν ἔχεις διὰ τὰς ἵπποδρομίας;

— Ἐγὼ; ὅτι ἂν δὲν ἐγίνοντο αὐταὶ θὰ ἐχρειαζόμην περισσότερον κόπον διὰ νὰ εὕρω τίποτε ἄλλο μὲ τὸ ὁποῖον νὰ γεμίσω αὐτὴν τὴν σελίδα.

BINOCLE

ΑΣΜΟΔΑΪΚΑ

Ἐπὶ τῇ εἰδήσει, ὅτι ὁ βραβευθεὶς διὰ τὸ πρόπλασμα τοῦ ἀνδριάντος τοῦ Γλάδστωνος καλλιτέχνης κ. Βιτάλης ἀπελθὼν εἰς Ἀγγλίαν, ὅπου μετέβη διὰ νὰ μελετήσῃ καὶ ζωτανὸν τὸ πρωτότυπον τοῦ ποιηθησομένου ἔργου, εὐρίσκειται νῦν ἐν μέσῃ Γερμανία, ἐν Βερολίνῳ, δὲν δυνάμεθα ἄλλως νὰ ἐξηγήσωμεν τί ζητεῖ πλέον ἐκεῖ καὶ διατί ἐκεῖ πλάττει τὸ ἔργον του, ἐκτός ἂν τὸν παραδεχθῶμεν τόσο εὐσυνειδητὸν καὶ τόσο βαθεῖαν γνῶσιν τῆς

καλλιτεχνίας έχοντα, ώστε προκειμένου περί του ανδριάντος του άγγλου πρωθυπουργού να μελετηθή, ο άνθρωπος και τον γερμανόν αρχικαγγελάριον Βίσμρκ και όλους τους πρωθυπουργούς, ένα έμπνευστή.

Νομίζομεν ότι καιρός είναι να διακηρυχθώσιν οι κκ. καθηγηταί της μακειυτικής και της άνκτομίας κατά του άντιπερισπασμού, έν έπιφέρει είς τας παραδόσεις των ό έν τή πλατεία της Τραπέζης έγκαταστήσας τήν πανεπιστημιακήν του έδραν κ. Σιμόνς. Άφού δέ τό θέαμα, ως έχαρκτηρίσθη και υπό του κ. Κοσσονάου μη άπαγορεύσαντος αυτό, ούδέν κοινόν έχει προς τή δημόσια ήθη, έν καθαρώς έπιστημονικό, έν κρίνωμεν εκ του πλήθους των συρρέόντων, ιδία φοιτητών, δικαιούμεθα να υποθέσωμεν ότι ούτοι προτιμώσι τό ύνατομείον του κ. Σιμόνς διότι είς αυτό διδάσκονται έντός όλίγων λεπτών ό,τι δέν δύνανται να μάθωσιν επί 4 έτη έν τώ Πανεπιστημίω.

Μετά τήν άπονομήν του παρκαήμου του Ρόδου είς τον κ. Τρικούπη είς έλεγεν ότι συμφωνότερον θά ήτο να τώ άπονεμηθή παράσημον του Καφέ, άφού έπροστάτευσεν εκθεσιν άποικιακών προϊόντων και όγι άνθέων.

Άλλος τις δέ ήκούσθη λέγων προς αυτόν: «Η Βρασιλία σου ούκ έστιν εκ του κόσμου τούτου».

Μαζί με τήν έναρχιν του καλοκαιρίου και της οίκοδομής του μεγάλου φιλανθρωπικού ιδρύματος του Δρομοκαίτη μάς άνηγγέλη και ή είς τήν πάτριον έπάνοδος του διασήμου έλληνης έφευρετού Γρυπάρη. Υποθέτομεν ότι ή άφιξις του είναι όλως άσχετος με τας μελετωμένας υπό του κ. Τρικούπη ναυτικές παρασκευάς.

Πιστεύεται μάλλον ότι ή Άρχαιολογική Έταιρία θέλει έπιληφθή της εύκαιρίας να χρησιμοποιήσιν ούτον διά τήν έξακολούησιν των έν τή θαλάσση της Σαλαμίνας υποβρυχίων άνασκαφών της.

Άκριβές υπόδειγμα του τρόπου, καθ' έν θά έφρόντιζε περί της φιλοκαλίας της πόλεως, έν είχομεν τήν εύτυχίαν να εκλεχθή ήμαρχος ο κ. Φρεαρίτης, παρέχει τό προς τήν όδδν Κοραή μέρος του πεζοδρομίου του, έφ' ου εκ σωρών λίθων ριφθέντων εκεί

άπό άνημμενεύτων χρόνων έχουν σχηματισθή μικροσκοπικά βουά, χαράδραι, ύπόνομοι, κλιτύες, πρόποδες, κοιλάδες και άλλα τοιαύτα άγροτικά τοπεία, είς των όποίων τά δυσανάβατα ύψη ή τά δυσθεώρητα βάθη έμπίπτων ο Άθηναίος διαβάτης, πρέπει να νομίζη εκυτον εκτάκτως εύνοηθέντα υπό της τύχης έν εξέλεθη χωρίς να σπείση κανένα πόδα ή καμμίαν χείρα, με τήν όποίαν ίσως πρό όλίγου καιρού έφήριζεν ύπερ της εκλογής του κ. Φρεαρίτου.

Ηκούσμεν ότι ο κ. Σκουλούδης προσέφερε 500 φράγκα είς τήν Έταιρίαν της Σκοπεδελής. Υποθέτομεν ότι ή προσφορά αύτη δέν έγινε μόνον όπως διαψευστή ο «Άσμοδαίης» της 1ης Άπριλίου.

Άν πιστεύσωμεν τας έφημερίδας μεταξύ των μεγαλεπιόλων σχεδίων του κ. πρωθυπουργού καταλέγεται και ή επί τσοούτον παρκαληθείσα εξελληνισις των παιγνιοχάρτων. Ούτως είς τας δυνάμει του ψηφισθέντος μονοπωλίου κατασκευαζομένας υπό της κυβερνήσεως δεσמידας ο Ζεύς θέλει άντικαταστήσει τον ρήγαν, ή Άφροδίτη τήν δάμαν και καθεξής. Προς καλλιτέραν μελέτην του ζητήματος καθά μανθάνομεν εργάζεται έν τώ ύπουργείω της Παιδείας δραστηριώς έπιτροπή άποτελουμένη εκ των καθηγητών της φιλολογίας έν τώ Πανεπιστημίω και εκ των διευθυντών των σπουδαιοτέρων χροτοπαικείων της πρωτεύουσας.

Επί τή άγγελία της έν Μεγάροις άγορεύσεως του κ. Σταμούλη συλλογίζόμεθα πόσον έθνοσωτήριον θά ήτο έν ήκολούθουν και οι λοιποί των βουλευτών μας τό αξιομίμητον παράδειγμα του κ. βουλευτού Μέσης τηρούντες ίσιγήν ίχθύος καθ' έλην τήν περίοδον και έπιφυλασσόμενοι να όμιλήσουν μετά τό πέρας αύτης.

Ο δούξ του Σάξ-Μέινιγγεν, λέγουν αι έφημερίδες, έπισκέφθη κατ' οίκον τον πρωθυπουργόν και παρέμεινε συνομιλών μετ' αύτου επί μίαν ώραν. Άν κατά τό διάστημα τούτο ο πρωθυπουργός εξήγησεν είς τον έπίσημον έπισκέπτην του τή σχεδιά του, είμεθα βέβαιοι ότι ο δούξ θά εξήλθεν εκ της οίκίας του κ. Τρικούπη πάσων άπό... Μείνιγγιτιδα!

